

Така следъ три годишна търпелива и тревожна работа, дискътъ билъ готовъ. Сега идвала една не по-малко мъчна работа—пренасянето му въ Калифорния. Пътътъ отъ Ню-Йоркъ до Калифорния е 5300 км. Дискътъ билъ поставенъ въ стоманени рамки съ тежестъ десетъ тона. Лицето на диска било запазено съ една покривка отъ тапа, дебела 10 см., а ржбътъ билъ запазенъ отъ петъ слоя дебела плътъ. Той билъ турнатъ изправено въ откритъ вагонъ, нарочно направенъ за целта, като тежестта на диска, поставенъ въ рамките, била сложена върху стоманени греди, покрити съ възглавници отъ тапа. Наредено било, влакътъ да не пжтува съ по-голяма скоростъ отъ 40 км. въ часъ, иначе, при по-голяма бързина, има опасностъ отъ повреждане.

Следъ като дискътъ билъ пренесенъ невредимъ въ Калифорния, започнала другата работа, още по-продължителна и деликатна. Трѣбвало сега дискътъ да се изстърже и излъсне, за да добие форма най-първо на кълбо, а после на парабола. Това оформяване на диска трѣбва да се извърши съ най-голяма точностъ и ще изисква, може би, три годишна работа.

Но защо се хаби толкова голѣмъ разходъ, време и трудъ — ще попитатъ читателитѣ.

Това се прави, за да могатъ съ новия далекогледъ да се изучатъ много отдалеченитѣ отъ насъ свѣтове (вселени). Съ досегашния най-голямъ далекогледъ, който има два и половина метровъ дискъ (леща), могатъ да се фотографиратъ вселени толкова отдалечени, че тѣхната свѣтлина е трѣбвало да пжтува 250 милиона години, за да стигне до насъ.

„Новото око“ ще позволи на астрономитѣ да изучатъ по-отблизу тѣзи далечни вселени и да ни разкажатъ нови нѣща за тѣхъ.

За да имаме що годе представа за увеличението на предмета, което ще се добие, когато го гледаме презъ